

KAHRAMAN TAZEÖĞLU

Aşkla Kal

DESTEK YAYINLARI: 627

EDEBİYAT: 244

AŞKLA KAL / KAHRAMAN TAZEÖĞLU

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştı
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Ocak 2016
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-057-6

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

bambaska.sayfa@gmail.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Aşkla Kal

Kahraman Tazeoğlu'ndan

*“Blue Escape Diving” Bodrum ekibi Erkan Atamer,
Uğur Özçayır, Bilge Mete ve Evren Sürücü’ye...*

Dalış hocam Can Gümüşsoy’a...

*Sualtı sahnelerinde bana ilham kaynağı olan kardeşim
Ayhan Tazeoğlu’na teşekkürlerimle...*

Birinci Bölüm

Soyunma odasında saklanıyordu. Uzunca bir süre dışarıdaki seslerin kesilmesini bekledi. Beklediği an geldiğindeyse, usulca çıktı saklandığı yerden. Gizlenerek kapalı yüzme havuzuna doğru yöneldi. Parmaklarının ucunda yürüyordu. Kimse onu görmemeliydi. Bir kişiye bile yakalansa bütün plan mahvolabilirdi. Havuzun diğer ucunda, “Herkes çıktı mı?” diye seslenen dalış hocasını gördü. En yakın paravanın arkasına saklandı aceleyle. Ona yıllardır dalış eğitimi veren hocası kuşkulu gözlerle baktı etrafa. Sanki bir ses duymuştu.

“Derya?” diye seslendi havuzun öte yanına doğru. Derya, nefesini tutarak saklandığı yerden sessizce hocasını izledi. Yakalanma korkusu, kalbinin gümbür gümbür atmasına neden oluyordu.

Bir süre etrafına bakınan hoca, içeride kimsenin kalmadığına kanaat getirince, havuzun büyük kapısını kilitleyip çıktı. Rahat bir nefes almıştı Derya. Paravanın arkasından çıkarak, tedirgin adımlarla havuza doğru yürüdü. Çocukluğundan beri bildiği bu büyük olimpik havuzun

yüksek duvarlarına baktı. On metre kadar yukarda küçük pencereler vardı. Pencerelere bakınca havanın kararmak üzere olduğunu gördü. Acaba biraz daha oyalanıp, karanlığın iyice çökmesini mi beklemeliydi?

O kadar sabrı yoktu. Bir an önce bitirmeliydi bu işi. Üzerindeki havuz bornozunu çıkarınca, vücudunu sımsıkı saran mavi-siyah dalış elbisesiyle kaldı. Uzun sarı saçlarını toplayıp, deniz mavisini gözleriyle kronometresini kontrol etti. İlk defa böyle bir şey yapacaktı. Her an yakalanabilirdi. Havuzun suya inen merdivenine oturdu. Vücudunun yarısı suyun içindeydi. Etrafa son bir kez göz gezdirip, dalış kronometresine tekrar baktı. Kalp atışları hâlâ hızlıydı. Yavaşlamasını beklemesi gerekiyordu. Eğer bu şekilde dalarsa ciğerlerinin daha fazla oksijene ihtiyacı olacaktı.

“Sakin olmalıyım... Sakin olmalıyım...” diye tekrar ediyordu içinden.

Her dalış öncesi yoga yapan Jacques Mayol geldi aklına. Keşke onun kadar derin bir konsantrasyon sağlayabilmeyi başarabilseydi. Belki o zaman daha fazla kalabilirdi suyun altında... Her dalış öncesi mutlaka Jacques Mayol’u düşünürdü Derya. Ona özenir, onun gibi olmak isterdi hep. Hayatının iki kahramanından biriydi o...

Jacques’ı düşünmek onu iyiden iyiye rahatlattı. Kalp atışları yavaşlamıştı. Artık başlayabilirdi. Derin bir nefes alıp suya bıraktı ince bedenini. Kronometresi çalışmaya başlamıştı bile. Hocası orada olsa buna kesinlikle müsaade etmezdi biliyordu. Zaten bu yüzdenden gizli yapıyordu.

Çok hırslı bir dalgıçtı Derya. Dünya şampiyonasına hazırlanıyordu ve hocasıyla her gün yaptıkları çalışmalar artık ona yetmiyordu, daha iyisi olsun istiyordu. Hocası ona yeteri kadar çalıştığını, daha fazlasının kendisine zarar vereceğini söylese de kendisi buna inanmak istemiyordu. İçindeki dünya rekoru aşkı, ona bu tip hatalı işler yaptırıyordu.

Suyun altına gireli iki dakika olmuştu. Gözü kronometresindeydi. Suyun onu yüzeye çıkarmasına mâni olmak için bir eliyle merdivenin son basamağına sıkıca tutunmuştu. Kendini çok zorlayacak, sualtında kalabildiği kadar kalacaktı.

Dalmak büyük bir tutkuydu Derya için. Hatta bir yaşam biçimi... Kendini ancak derin sularda mutlu hissediyordu. Babasının etkisiyle küçük yaşta bu spora başlamış ve genç millî takıma kadar yükselmişti. Bugünlere gelene kadar birçok başarı elde etmiş, özellikle üniversite yıllarında okulun serbest dalış takımında birçok başarı elde etmişti. Üç yıl üst üste birincilik elde etmek hiç de kolay değildi.

Şimdi ise tek istediği, dünya dalış şampiyonu Şahika Ercümen'in 91 metrelik dünya rekorunu geçmek, ülkesine bu alanda dünya rekoru kazandıran ikinci sporcu olmaktı.

Kolundaki kronometreye baktı. Suyun altına gireli dört buçuk dakika olmuştu. Ciğerleri zorlanmaya başlamıştı. Ama vazgeçmeyecekti. Gözünü kronometresinden ayırmıyordu.

"Biraz daha, biraz daha..." diyordu içinden. Başını dönmüyordu. Gözleri kararmaya başladı. Çok zorlamıştı kendini.

Dayanabileceđi son noktanın eşiğindediydi. Dakikalar ilerliyordu. Hayaller görmeye başladı. Suyun içinde uçan mavi kuşlar geçiyordu gözünün önünden. Elini uzatıp tutmak istiyordu kuşları. Dört bir tarafını küçük mavi kuşlar sarmıştı. Ne kadar da büyüleyici bir görüntüydü. Suda uçan mavi kuşlar...

Gözleri daha da kararıyor, karanlık bir dehlizin içine doğru sürükleniyordu sanki. Derin bir kuyunun içinden tiz sesler geliyordu kulağına. Ne olduğunu anlayamadığı sesler bir uğultu halini aldı. Bedeninin yavaş yavaş suyun üstüne doğru yükselmeye başladığını fark etti. Tuttuđu merdiveni bıraktığının farkında bile değildi. Bilinci iyice bulanıklaşmıştı. Ciğerleri ha patladı ha patlayacaktı. Gözlerinin önünden çocukluk yılları geçiyordu. Babasını suyun altında ilk gördüğü o an, sığ sularda yaptıkları alıştırmalar hayalindeydi şimdi. Birden babasının çatılmış kaşlarıyla, “Hemen sudan çık Derya!” diye bağırışı geldi gözünün önüne. Bayılmadan önce gördüğü son hayalse, kuşların arasından ona doğru uzanan bir eldi. Ambulansta da yanındaydı o el.

“Yaşayacaksın, yaşayacaksın denizkızım!” diyen hocasının eli ydi...

***

Gözünü açtığında bir hastane odasındaydı. Evet, yaşıyordu. Hocası yatağın hemen yanında duran sandalyede oturuyordu. Uyandığını fark etmemişti Derya'nın. Odaya bakındı sakince. İşaretparmağına takılı olan mandal

şeklindeki bir alet doğrudan yanı başında duran ekrana bağlıydı. Ekrandaki grafik nabız atışlarını gösteriyordu. Başı çatlayacak gibiydi. Beyninin içinde koca bir kazan vardı sanki. Diğer koluna takılı olan serumu fark etti sonra. Koluna giden plastik hortumun içinden damarına doğru süzölüyordu serum damlacıkları...

Hocasına dönüp, “Özür dilerim hocam” dedi kısık bir sesle.

Hocası hemen yerinden fırladı ve elini tuttu Derya’nın. “Ah benim denizkızım. Neden yaptın bunu?”

Hocası ona hep “denizkızım” derdi. Derya, mahcubiyetinden gözlerine bakamıyordu hocasının. Yaşı elliye dayanmış, saçları erken yaşlarda kırlaşmış bu adam babasının en güvendiği insandı. Bu yüzden giderken kendisini ona emanet etmişti.

Yüzünde yaşadığı heyecanın izleri duruyordu hâlâ. Bakışlarını üzerini örten beyaz çarşafa devirdi Derya. Hiçbir şey söyleyemedi. Yaptığının affedilebilir bir yanı yoktu.

“Birkaç saniye daha geç kalsam ölüyordun denizkızım. Diğer öğrencilerin arasında göremeyince seni, geri döndüm. Sudaki kabarcıkları fark etmesem şimdi burada olmayacaktın. Çok şükür son anda çıkarıp aldım seni” dedi.

Derya, kayıtsızca dinliyordu hocasını. Kafasındaki tek soru, olaydan ailesinin haberinin olup olmadığıydı. Annesi ve babası böyle bir şeyi duysa, dünyaları başlarına yıkılırdı herhalde.

Tam o sırada, genç bir çocuk Derya’nın yattığı özel hastanenin kapısından hızla girdi içeri. Danışmaya yaklaşıp, “Derya Öztürk hangi odada yatıyor acaba?” diye

sordu. Görevli önündeki deftere bakıp oda numarasını söyledi.

Koridorunu hızlı ve telaşlı adımlarla yürüyen delikanlı, yüzündeki kaygı ve endişeyle girdi odaya. Göz göze gelmez rahat bir nefes aldı. Derya'nın nişanlısı Ömer'di bu. Yataktaki nişanlısına eğilerek sarıldı.

“Haber alır almaz koşa koşa geldim aşkım. Nasıl yaptın bunu anlamıyorum” dedi sarılırken. Sonra hocayı fark etti.

“Merhaba Mehmet Hocam... Kusura bakmayın, telaşından selam veremedim” dedi ve elini sıktı hocanın.

“Önemli değil” dedi Mehmet Hoca soğuk bir tavırla.

“Ben sizi yalnız bırakayım.”

Ömer'le yıldızı bir türlü barışmamıştı Mehmet Hoca'nın. Onu ilk gördüğü günden beri kanı hiç ısınmamıştı. Kötü biri değildi aslında Ömer. Hatta hocaya karşı çok da saygılıydı. Ama Mehmet Hoca bu saygının Derya'dan dolayı göstermelik bir saygı olduğunu düşünüyordu. Derya'yı kızı gibi gördüğünden, ona hep daha iyilerini yakıştıırıyor ve sahip çıkıyordu.

Ömer, varlıklı bir aileden geliyordu. İzmirli bir armatörün tek çocuğuydu. Yirmi altı yaşındaydı. Lükse düşkün, altı ayda bir araba değıştiren, bir giydiğini bir daha giymeyen, baba parasıyla büyüyen tipik bir zengin çocuğuydu. Kitap bile okumazdı ve dalış sporuyla da tek ilgisi Derya'ydı. Uzun boylu ve yakışıklıydı. Simsiyah gür saçları, her daim bronz olan buğday bir teni ve kopkoyu mavi gözleri vardı. Geniş omuzlara sahip olduğundan giydiği her şey çok yakışlıyordu. Vücudunun fit görünmesine fazlasıyla önem verirdi. Yediklerine çok dikkat eder,

formunu hep korurdu. Sporla uğraşmamasına rağmen, atletik bir vücuda sahipti. Sahip olduğu zenginliği her fırsatta belli ederdi. Mehmet Hoca arkasından sık sık “Zengin züppe işte ne olacak!” diye söylenir, fakat Derya’nın hatırına onu sevmediğini belli etmemeye çalışırdı. Derya bu durumun farkındaydı aslında ve içten içe üzülyordu bu duruma.

Derya’ya dönerek, “Doktorlardan bilgi almaya gidiyorum denizkızım. Bakalım ne zaman taburcu edecekler?” dedi ve kapıya yöneldi.

Tam çıkmak üzereyken tekrar geri döndü ve “Ha bu arada annenle babana haber vermedim telaşlanmasınlar diye. Öyle hemen uçak bulup da gelemeler ta Amerika’dan. Artık çok önemli bir sorun da yok zaten” dedi ve dışarı çıktı.

Odanın kapısı kapanınca Derya Ömer’in gözlerine bakarak, “Kimden öğrendin aşkım?” diye sordu.

“Telefonun cevap vermeyince merak ettim. Havuzun güvenliğini aradım. Onlar da bana olanları anlattı. Doğruca koşup buraya geldim.”

Ömer bunları anlatırken yatağından çıkmıştı Derya. Bir daha sarıldılar. Sanki uzun zamandır birbirlerini göremeyen sevgililer gibi, yüzlerindeki manayı okumaya çalıştılar. İki çift mavi göz buluştu soğuk hastane odasında. Ömer, artık yüzünün her santimini ezberlediği sevgilisini uzun uzun seyretti, uzun sarı saçlarını okşadı. Neredeyse takma kirpik gibi duran upuzun kirpiklerine, adeta bir yayı andıran kaşlarına, mavinin bin bir tonunu içinde barındıran iri gözlerine hayranlıkla baktı. Yüzünün tam orasında

bebek burnu gibi duran küçücük burnunu, öperken başını döndüren dolgun ve biçimli dudaklarını uzun uzun izledi.

Sol eliyle adeta kopacakmış gibi duran incecik belini kavrayıp kendine doğru çekti. Bedenini bedenine sıkıca bastırdı. Sağ elini bebek teni gibi duran pürüzsüz yanağında gezdirdi. İkisinin de gözlerinden aşk akıyor, kalpleri aşkla çarpıyordu. Hızlanmıştı nefesleri. Tek beden olmuşlardı sanki. Tam o sırada oda kapısı açıldı ve Mehmet Hoca girdi içeri. Karşılaştığı manzarayı görmezden gelmeye çalıştı. Kafasını diğer tarafa çevirerek konuşmaya başladı.

“Evrakın hazır Derya... Birazdan doktorun gelip son kez kontrol edecek seni.”

Derya çok utanmıştı. Yanakları kıpkırmızı oldu. Böyle bir durumda yakalanmak istemezdi hocasına ama olan olmuştu bir kere.

***

Taburcu işlemleri çok uzun sürmedi. Yarım saat sonra hastanenin kapısındaaydılar. Hoca, yanlarından ayrılmadan önce Derya'ya üç gün antrenman yapmayacaklarını, evde çok iyi dinlenmesi gerektiğini sıkı sıkıya tembih etti. Ömer, Derya'yı evine kendi bırakmak istedi. Mehmet Hoca'ya teşekkür edip ayrıldılar.

Kapıda pahalı bir cip onları bekliyordu. Yol boyu konuşular. Ömer, Derya'dan bir daha böyle bir şey yapmaması için aşkları uğruna yemin etmesini istedi. Konu aşk olunca geriye kalan her şey ikinci plandaydı Derya için.

Aşkı adına yemin etti. Bir daha yapmayacaktı. Eve geldiler. Ömer, ona yukarı kadar eşlik etti.

“İstersen yanında kalayım bir süre?”

“Hayır aşkım gerek yok, iyiyim. Senin işlerin vardır git” dedi Derya. Kapıda öpüşüp ayrıldılar.

Salonun penceresinden Ömer’e el salladı. Sonra denizi izledi uzun uzun. Evinin manzarası muhteşemdi. Babası Moda’nın denize bakan en güzel evlerinden birini almıştı ona. Bu evde tek başına yaşıyordu. Ailesi Amerika’daydı. Annesi Amerikalı, babası Türk’tü. Çok önemli bir ortak yanları vardı; ikisinin de en sevdiği spor yüzmekti. Bu yüzden Derya dünyaya gelir gelmez kendini suda buldu. Babası ve annesi kızlarının iyi bir yüzücü olmasını istiyordu. Ve denizi çok sevmesini... Bu yüzden adını Derya koydular.

Onun kaderi doğumundan itibaren şekillenmişti. Ailesini hiç şaşırtmadı Derya. İyi bir yüzücü, iyi bir dalgıç oldu. İlk profesyonel dalışını babasıyla yapmıştı. O günden sonra dalmak onun için bir tür aşka dönüştü. En çok babasıyla dalmayı seviyordu.

Babası Hint ve Pasifik okyanuslarının derinliklerini araştıran, dünyanın en modern araştırma gemisi RV *Sonne*’de görev alan bir bilimadamıydı. Annesi ise New Orleans’ta bir kolejde yüzme öğretmeni...

Kendini yorgun hissediyordu Derya. O akşam erkenden yattı.

***

Ertesi sabah Ömer çaldı kapıyı. Elinde bir demet çiçek ve fiyonkla süslenmiş bir DVD film vardı. Önce çiçekleri uzattı.

“Bunlar geçmiş olsun çiçekleri.”

Derya'nın maviş gözleri ışıllı oldu. Büyük bir özenle aldı kırmızı gülleri.

“Aşkım çok incisin. Çok teşekkür ederim” dedi.

“İçeri gel. Ben bunları suya koyayım.”

Çiçekleri görünce DVD'yi unutmuştu Derya. Ömer, yabancı olmadığı evin salonuna geçti. Bu sabah çok neşeliydi Derya. Dünkü olaydan iz bile kalmamış, sanki her şey bir günde unutulmuştu. Mırıldandığı şarkı salonda oturan Ömer'in kulağına dek geliyordu.

Evin birçok yerinde Ömer'in aldığı küçük hediyelerden vardı. Salon ve Derya'nın odası çeşitli deniz kabuklarıyla süslenmişti. Odanın duvarları turkuvazdı. İnsan kendini bu evde denizdeymiş gibi hissediyordu. Evin çeşitli yerlerini süsleyen biblolar ve resimler hep denizle ilgiliydi.

Ömer'in oturduğu koltuktan ardiye odası görünüyordu. Evin tek dağınık yeri burasıydı. Derya'nın dalış kıyafetleri, oksijen tüpleri, paletleri ve dalış için gerekli olan ne varsa bu odadaydı. Ömer, her seferinde bu odanın dağınıklığından yakınıyor, Derya ise, “Aradığım her şeyi anında bulabildiğim bir yerin dağınık olması dert değil, konfordur” diyerek kendini savunurdu.

Oturduğu koltukta birazdan ona vereceği filmin kapağına bakıyordu Ömer. İçeriden seslendi Derya.

“Kahvaltı ettin mi aşkım?”

“Hayır aşkım. Seninle yaparız diye düşündüm.”

“Tamam o zaman hayatım. Çiçekleri halleder etmez kahvaltıyı hazırlıyorum.”

Derya tam sözünü bitirmişti ki arkasına dönüp baktığında mutfak kapısına yaslanmış kendisini seyreden Ömer’le göz göze geldi. Ömer, Derya konuşurken sessizce gelmiş, mutfak tezgâhına yaslanıp çiçekleri vazoya yerleştiren nişanlısını hayranlıkla izlemeye başlamıştı. Tence-rede yansıyarak, Derya’nın yüzünü aydınlatan sabah aydınlığı, duru güzelliğini iyice açığa çıkarmış, Ömer ise bu güzelliğin çağrısına kapılı bir halde onu doya doya seyretmişti. Gözleri yukarıdan aşağıya kadar vücudunu süzmüş, yaşadığı heyecan nefesini kesmişti.

Üzerindeki beyaz kısa saten sabahlığın omuz askılarından biri düşmüştü. Omuz başlarının yuvarlaklığı Ömer’in avuç içini bekler gibiydi sanki. Beline kadar uzanan dalgalı sarı saçları bel boşluğunda Derya hareket ettikçe bir salıncak gibi salınıp duruyordu. O kadar inceydi ki beli yüzmekten genişleyen omuzlarını olduğundan daha da geniş gösteriyordu. Kısa sabahlık sütun gibi görünen uzun ince bacaklarını iyice açığa çıkarmıştı. Tanrı’nın bir kadına verebileceği en güzel bacaklardı bunlar. Mankenlere taş çıkartacak kadar muhteşem vücut ölçüsüyle inanılmaz bir dişiydi nişanlısı. Yalınayak mutfak taşlarına basan küçük ve zarif ayaklarını, narin parmaklarını ve şirin topuklarını izledi uzun uzun.

Ömer’in kendisini hayranlıkla izlediğini gören Derya, yüzüne yayılan mutlu tebessümle işini yapmaya devam etti. Gülleri vazoya yerleştirme işi bitince çocukluğundan beri sabah akşam içmekten vazgeçmediği sütü ocağa koydu. Ömer’in birazdan ona sessizce sokulup arkadan sarılacağını,